

Γ. Στρατήγ., Τραγοῦδ. νησ., 58. 4) Κρύφιος, οἰκεῖος Κύπρ. 5) Θαρραλέος, γενναῖος Εὐβ. (Στρόπον.) Καππ. (Φάρασ.) Κρήτ. Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ.: Γκαρδιακά σῶ'λλιά 'ς τὸν τόπον σὶ κρατοῦνι Στρόπον. 'Ιένας γρόθους εἶνι, ἀλλὰ εἶνι γκαρδιακὸς αὐτόθ. Πολλὰ καρδᾶκὸν κύρ' εἶς (ἔχεις πολὺ θαρραλέον πατέρα) Τραπ. Καρδεκὸ φθᾶχι (γενναῖο παλληκᾶρι) Φάρασ. || Ἰ. Ἰ. Ἰ. Ἰ.

Γιὰ τὴ βατρίδα βιστικὸς καὶ καρδιακὸς στρατιώτης Κρήτ.

Ἡ σημ. καὶ παρὰ Γερμ. (ἐν λ. *animos*). Συνών. γκαρδιατιλίτης, ψυχωμένος.

γκαρδιακούλης ἐπίθ. Πελοπν. (Μανιάκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γκαρδιακὸς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦλης.

Θωπευτ., ὁ λίαν προσφιλής: Αἰνιγμ. Ἀπὸ ἀδερφοῦλες γκαρδιακούλες δὲ γλέπονται μοναχὲς τους, ν' ἀγκαλιαστοῦν, νὰ φιληθοῦν, δὲν πονεοῦνται αὐτὲς ποτέ τους (οἱ ὀφθαλμοί).

γκαρδιατιλίτης ἐπίθ. Πελοπν. (Πιάν.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. γκαρδιατιλίης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτης, κατὰ τινα ἀναλογίαν.

Θαρραλέος. Συνών. γκαρδιακός.

γκαρδιεύομαι ἐνιαχ. γαρδιεύομαι Ζάκ. Κεφαλλ. γκαρδεύουμι Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γκαρδιός.

1) Αἰσθάνομαι ἐγκάρδιον ἀγάπην διὰ τινα Ζάκ. Κεφαλλ.: Ἡ δεῖνα δὲν γαρδιεύτηκε αὐτὸν τὸν ἀγριάνθρωπο, ἀλλὰ τὸν παρθεύτηκε γιὰ νὰ ξελασπώσῃ ἀπὸ τὴ φτώχεια. Κεφαλλ. Τὸ λοιπὸν τόσο τότε γαρδιεύτηκε ἡ βασιλοπούλα, πὺν πιάνει καὶ κάνει ἓνα χορὸ γιὰ δαύτονε (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. 2) Βασκαίνω, ἐξασκῶ ἐπὶ τινος ἐπιβλαβῆ ἐπίδρασιν ἐκ θαυμασμοῦ ἢ φθόνου Στερελλ. (Ἀχυρ.): Μ' γκαρδεύ'κι τοῦ βόιδ' οὐ κιαρατᾶς κὶ θὰ ψουφήσ' ἀπόφι. Κάποιους γκαρδεύ'κι τοῦ πιδί μ' κ' ἐπισι μὶ τοῦ κιφᾶλ' (ἐπισι μὶ τοῦ κιφᾶλ' = ἡσθένησε βαρέως). Συνών. βασκαίνω, βασκαρίζω, ματρίζω, φταρμίζω.

γκαρδίζω ἐνιαχ. γαρδίζω Καστ. Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γκαρδιός, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἐπίθ. γκαρδιός.

Διὰ τοῦ γκάρδιου στερεώνω τὸν στήμονα ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου ἀντίου καὶ τὸ παννὶ ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου ἐνθ' ἄν.: Βάζομε τὸ γάρδι γιὰ νὰ γαρδίσουμε τὸ γνέμα Καστ. Ἀντίθ. ξεγκαρδίζω.

γκαρδιόβεργα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλειτορ.) γκαρδιόβιργα Θεσσ. (Μυρόφυλλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) γκαρδὸβιργα Στερελλ. (Λεπεν.) γκαρδὸβιργα Στερελλ. (Καλοσκοπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γκαρδιός, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἐπίθ. γκαρδιός.

Λεπτὴ κυλινδρική ράβδος καλαμίνη, ξυλίνη ἢ σιδηρᾶ τιθεμένη ἐντὸς ἐπιμήκους γλυφῆς τοῦ προσθίου ἢ ὀπισθίου ἀντίου τοῦ ὕφαντικου ἀργαλειοῦ πρὸς συγκράτησιν τοῦ ὕφαντομένου παννίου καὶ τοῦ στήμονος περὶ τῶν δύο ἀντίων ἐνθ' ἄν.: Ἀμα δέσσουμε οὐλές τις κλωνές, περνᾶμε μέσα στ' αὐλάκι τοῦ ἀντιοῦ μιὰ βέργα, τὴ γκαρδιόβεργα, κ' ἔτσι σφίγγει τὸ ρέμα 'ς τ' ἀντὶ Πελοπν. (Κλειτορ.) Συνών. ἀναγκάρδι,

ἀντιγκάρδι, βέργα Α5, γκαρδιόκαλε, γκαρδιόξυλο, γκαρδιόπιττα 2, γκαρδιός Β1, γκαρδιότρα, γκαρδιοῦλα, κάρδος, σαγίττα, σωμακαρδάτσι, τσίττα.

γκαρδιόκαλε τό, Τσακων. γκαρδιοκόκαλε Τσακων. (Πραστ.) Πληθ. γκαρδιόκαβα Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γκαρδιός, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἐπίθ. γκαρδιός, καὶ τοῦ οὐσ. κάλι. Ὁ τύπ. γκαρδιοκόκαλε ἐκ παρετυμ. ἀπὸ τὸ κόκαλο. Βλ. Θ. Κωστάκ. εἰς Πελοποννησιακά 5 (1962), 257.

Γκαρδιόβεργα, τὸ ὅπ. βλ.

γκαρδιόξυλο τό, Πελοπν. (Μεσσην.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γκαρδιός, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἐπίθ. γκαρδιός, καὶ τοῦ οὐσ. ξύλο.

Γκαρδιόβεργα, τὸ ὅπ. βλ.

γκαρδιόπιττα ἡ, ἐνιαχ. γαρδόπιττα Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γκαρδιός, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἐπίθ. γκαρδιός, καὶ τοῦ οὐσ. πίττα, κατ' ἀντίστροφον τάξιν συντελεσθέντων ἀντὶ τοῦ πίττογκαρδιός.

1) Ξύλον κυλινδρικόν, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνοίγουν φύλλον ζύμης. Συνών. πίττοβεργα, πίττοκαλή, πίττοξυλο, πλάστης. 2) Κατὰ πληθ., κάλαμοι χρησιμεύοντες εἰς τὸν ὕφαντικὸν ἱστὸν διὰ τὴν συγκράτησιν τοῦ πρὸς ὕφανσιν στήμονος. Συνών. βλ. εἰς λ. γκαρδιόβεργα.

γκάρδιος ὁ (Ι), πολλαχ. ἐγκάρδιος Ἀμοργ. Σῦρ. γάρδιος Ἀμοργ. Κρήτ. (Ἀνατολ. Ἀρχάν. Βιάνν. Μονοφάτσ. Νεάπ. Ρέθυμν. κ.ά.) Κύθηρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀναβρ. Ἀρεόπ. Κορών. Λεῦκτρ.) κάρδιος Κρήτ. (Βιάνν.) κάργιος Πελοπν. (Δημητσάν.) γκάρδης Πελοπν. (Ὀλυμπ.) γάρδης Καστ. Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν. κ.ά.) γάρδ'ς Λευκ. κάρδης Κρήτ. (Σέλιν.) κάρδας Κρήτ. (Μυλοπότ.) κάρδους Στερελλ. (Ἀράχ. Λεπεν.) ἐγκαρδος Ἰος Κίμωλος Σίκιν. Σίφν. Φολέγ. ἔγαρδος Κύθν. Οὐδ. γκάρδιο Μῆλ. — Λεξ. Δημητρ. γάρδιον Θήρ. Κρήτ. (Ἀνώγ.) Πελοπ. (Μάν.) ἐγκάρδι Αἰγιν. Πελοπν. (Βυτίν.) ἐγάρδι Ἀντικύθ. Κρήτ. γκάρδι Λεξ. Βλαστ. 315 γάρδι Καστ. Πάρ. γάρδ' Λέσβ. γάρ' Λέσβ. κάρ' Λέσβ. γιάρδι Ἰθάκ. ἀγκάρδι Σίκιν. ἀγκάρδι Χίος (Μεστ. κ.ά.) ἀγάρ' Θάσ. Λέσβ. Πληθ. γάρδια Πάρ. ἔγαρδα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. οὐσ. *cardine* = ὁ στροφέας, ὁ μεντεσές, ὁ ρεζές. Ἀμφίβολη ἢ ἑτυμολ. ἐκ τοῦ ἀρχ. ἑλλην. ἐγκάρδιος.

1) Λεπτὴ κυλινδρική ράβδος καλαμίνη, ξυλίνη ἢ σιδηρᾶ τιθεμένη ἐντὸς ἐπιμήκους ἐγκοπῆς τοῦ προσθίου ἢ ὀπισθίου ἀντίου τοῦ ὕφαντικου ἀργαλειοῦ πρὸς συγκράτησιν τοῦ ὕφαντομένου παννίου καὶ τοῦ στήμονος περὶ τῶν δύο ἀντίων Ἀμοργ. Ἀντικύθ. Εὐβ. (Πλατανιστ.) Θάσ. Θήρ. Καστ. Κίμωλ. Κρήτ. (Ἀνώγ. Ἀνατολ. Ἀρχάν. Βιάνν. Σέλιν. κ.ά.) Κύθηρ. Κύθν. Λέσβ. Λευκ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. Πελοπν. (Ἀναβρ. Ἀρκαδ. Βερεστ. Βούρβουρ. Δημητσάν. Κορών. Λεῦκτρ. Μάν. Μεσσην. Οἶν. Ὀλυμπ. Παιδεμέν. Παλαιοχ. Πιάν. Σκορτσιν. Χατζ.) Σίκιν. Σίφν. Στερελλ. (Ἀράχ. Λεπεν.) Σῦρ. Φολέγ. Χίος — Λεξ. Βλαστ. 315. Δημητρ.: Ἐπετάχτη ὁ γκάρδης ἀπὸ τ' αὐλάκι κ' ἐξετυλίχτη τὸ παννὶ Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Ἐπεσε ὁ κάρδος, φέρ'τε τὸ στισοῖν νὰ κρεμάσωμε τὸ παννὶ Εὐβ. (Πλατανιστ.) Ἦπεσεν ὁ γάρδιος

